

N:o 233.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 24 maj 1909.
— — — — Andra Kammaren den 24 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen om ändring i lasaretsstadgans bestämmelser rörande tillsättandet af underläkare vid lasarett.

[Första Kammarens tillfälliga utskotts (N:o 2) utlåtande N:o 13.]
[Andra Kammarens tillfälliga utskotts (N:o 4) utlåtande N:o 26.]

Till Konungen.

Inom Riksdagen har gjorts framställning om sådan ändring i nu gällande lasaretsstadga, att lasaretsdirektion, som så önskar, måtte erhålla rätt att med legitimerad läkare träffa aftal om underläkartjänstens bestridande under en tid ej öfverstigande fem och ej understigande tre år, med uppsägningsrätt å ömse sidor och med rätt för direktionen att för den sålunda antagne läkaren utfärda förordnande.

Att medicinalstyrelsen stundom till underläkare vid länslasarett nödgas förordna föga kvalificerad sökande torde vara obestriddigt. Detta lär hafva sin grund däri, att antalet sökande till vissa af ifrågavarande befattningar är obetydligt och att hvarje legitimerad läkare enligt nuvarande bestämmelser är formellt kompetent att erhålla sådan underläkartjänst.

Motionären har föreslaget, i ändamål att bereda länslasarettens till-

fälle att för underläkartjänsterna förvärfva lämpliga personer, att medicinalstyrelsen bör frångå den rätten att tillsätta sådan läkare och denna befogenhet öfverlämnas åt länslasaretten själfva. Riksdagen anser emellertid denna utväg icke vara lämplig. Enligt hvad Riksdagen inhämtat, äro nämligen underläkartjänsterna vid länslasaretten att anse såsom utbildningsplatser för blifvande lasarettsläkare och lärar det hufvudsakligen vara ur denna grupp underordnade tjänsteläkare, som de mindre länslasarettens och sjukstugornas läkare rekryteras. Vid sådant förhållande måste gifvetvis medicinalstyrelsen såsom rikets högsta myndighet för den offentliga sjukvården hafva medbestämmanderätt vid sådan underläkares anställande.

För öfrigt torde vid denna frågas bedömande jämväl böra tagas i betraktande de från flera håll af tjänsteläkarna i vårt land gjorda uttalanden att medicinalstyrelsen skall vara den myndighet, från hvilken de erhålla sina fullmakter och utan hvilkens hörande de icke må kunna skiljas från sina befattningar i kommuns eller institutions tjänst.

Enligt hvad till Riksdagens kännedom kommit är ett af särskilda sakkunniga utarbetadt förslag om obligatorisk assistent-tjänstgöring å sjukhus såsom villkor för behörighet till ett flertal läkarbefattningar för närvaranda beroende på Eders Kungl. Maj:ts pröfning. Då denna frågas lösning med all sannolikhet kommer att i hög grad inverka på länslasarettens underläkarfråga, håller Riksdagen före, att till dess frågan om obligatorisk sjukhustjänstgöring för flertalet tjänsteläkare blir afgjord, ingen annan ändring i nu gällande föreskrifter bör ske, än att medicinalstyrelsen måtte erhålla rätt att på framställning af lasarettsdirektion, som icke finner någon sökande lämplig, medgifva förnyadt ledigförklarande af underläkartjänst.

På grund af hvad sålunda anförts får Riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktes vidtaga sådan ändring i nu gällande lasarettstadga, att medicinalstyrelsen erhåller rätt att på framställning af lasarettsdirektion, oaktadt formellt kompetent sökande anmält sig, medgifva förnyadt ledigförklarande af underläkartjänst.

Stockholm den 24 maj 1909.

Med undersätlig vördnad.
